

ואין לדייק מדבריו דבר, ויתכן שסובר שקריאה בישראל שאינו גר
מעבבת.
הגמרא דנה בדרשת רבי ישמעאל. בתחילה רצה רבי ישמעאל
ללמוד במה מצינו מבכור, ופרך שכן טעון מתן דמים ואימורים,
ואמר שביכורים יוכיחו, ופרך מה לביכורים שכן טעונים הנחה.
שואלת הגמרא: וְלִהְיוּ דָּיָא – שיחזור הדין, כלומר שידחה
פירכה זו על ידי שיאמר 'בכור יוכיח' שאינו טעון הנחה ומכל
מקום אינו נאכל אלא בזמן הבית, ומוכח שאין החומרא של
'הנחה' גורמת, ומעתה כל פירכה שתאמר יש לי לדחותה, ואם כן
תיתי בְּמָה הַצָּד – נלמד מעשר שני מבכור ומבכורים ביחד, שכשם
שהם טעונים הבאת מקום, ואינם נאכלים אלא בזמן הבית, כך
מעשר שני הטעון הבאת מקום, אינו נאכל אלא בזמן הבית, ומדוע
הוצרך רבי ישמעאל להיקש.
מתרצת הגמרא: מִשּׁוּם דְּאִיכָא לְמִפְרָךְ – יש לפרוך לימוד זה, מִה
לְהַצִּיחַ הַשְּׁנוֹת שֶׁבִּינָן שָׁכָן יֵשׁ בְּהֵן צַד מוֹצֵה, בכור להקריבה, וביכורים
להנחה לפני המזבח, ואילו במעשר שני אין שום חובת מזבח, ולכך
אין ללמוד משניהם שינהג מעשר שני דווקא בזמן הבית.
מוסיפה הגמרא לדון בדברי רבי ישמעאל. מבררת הגמרא: וְאִי
קָסָר – מה סבר רבי ישמעאל שמזמנת כן היה פשוט לו שבכור
לא נוהג בזמן הזה, ואילו במעשר שני הסתפק. מבארת הגמרא את
צדדי השאלה: אִי קָסָר קְדוּשָׁה רַאשׁוֹנָה שהיתה לבית המקדש,
קְדוּשָׁה שְׁנִיטָה – לשעה שבית המקדש קיים וגם קְדוּשָׁה לְעֵתִיד לְבָא
– קידשה את מקום בית המקדש לעולם ועדיין קדושה היא
ירושלים להקריב בה כאילו בית המקדש קיים, ולגבי מעשר שני
שנאמר בו 'לפני ה' אלהיך' הסתפק האם בזמן הזה שאין חומה,
נחשב לפני ה' או לא, אם כן אִפְּלִי בְּכֹר נָמִי – גם צריך להיות
נקרב ונאכל בזמן הזה. ואִי קָסָר קְדוּשָׁה רַאשׁוֹנָה קְדוּשָׁה לְשַׁעֲתָה
וְלֹא קְדוּשָׁה לְעֵתִיד לְבָא, ובטלה לאחר החרבן, ומסתפק במעשר
האם כיון שאינו צריך לבית המקדש, נאכל בירושלים, או שמא
אינו נקרא לפני ה', אם כן אִפְּלִי בְּכֹר נָמִי תַּבְּעִי – היה לו להסתפק
גם בבכור, באופן שאין חסרון של זריקת דמים ואמורים על גבי
מזבח, כגון שזרק דמו קודם שנחבר הבית, ועדיין בשרו קיים,
האם רשאים לאכלו.
מבארת הגמרא: אִמֵּר רַבִּינָא, לְעוֹלָם קָסָר קְדוּשָׁה רַאשׁוֹנָה קְדוּשָׁה
לְשַׁעֲתָה וְלֹא קְדוּשָׁה לְעֵתִיד לְבָא, וְהָכָא – בהיקש מעשר שני לבכור,
אכן מדובר בְּכֹר שֶׁנִּזְרַק דָּמוֹ קֹדֶם חוֹרְבָן הַבַּיִת, וְחֵרֵב הַבַּיִת, וְעַדִּין
בְּשָׂרוֹ נָקִים, ופשוט שאינו נאכל משום שֶׁמִּקְשִׁינָן בְּשָׂרוֹ לְדָמוֹ,
שנאמר לגבי בכור (במדבר יח יז) 'אֶת דָּמָם תִּזְרֹק עַל הַמִּזְבֵּחַ וגו'',
ובשָׂרָם יִהְיֶה לָּךְ וגו', ודורשים, מִה דָּמוֹ בְּמִזְבֵּחַ אֵף בְּשָׂרוֹ בְּמִזְבֵּחַ,
כלומר שבשרו נאכל רק בשעה הראויה לזריקת דם במזבח, ולא
לאחר שנחבר. ורצה רבי ישמעאל ללמוד מעשר שני, מבכור
ומביכורים במה מצינו, ופרך לימוד זה, ולבסוף מְקִישׁ מְעַשֵּׂר לְכָבֹד
– למד מעשר בהיקש מבכור, מה בכור נאכל רק בזמן הבית, אף
מעשר נאכל רק בזמן הבית.
שואלת הגמרא: כיצד בכור שנלמד שאין נאכל בשרו מהיקש
לדמו יכול לחזור וללמד בהיקש למעשר שני וְכִי דָּבָר הִלְמֵד בְּהִקְשָׁא
חוּצָא וּלְמַלְמֵד בְּהִקְשָׁא, הלא כלל בקדשים הוא, שדבר שנלמד בהיקש
אינו חוזר ומלמד. מתרצת הגמרא: מְעַשֵּׂר דִּנְן חוֹלִין הוּא – מעשר
שני אינו נחשב קדשים, ובחולין אין אומרים כלל זה, אלא למדים
בהיקש אף מהנלמד בעצמו מהיקש.

מֵאִימִי (מ) הִיבִין עֲלֵיהֶן – זר האוכלם מאימתי חייב מיתה בידי
שמים, מִשְׁרִיאוּ פְּנֵי הַבַּיִת – משיכנסו לעזרה בבית המקדש.
מבררת הגמרא: בְּמָאן – כשיטת איזה תנא סובר רבי יצחק בזה.
משיבה הגמרא: כִּי הָאִי תֵּנָא – כתנא זה, דְּתֵנָא בברייתא, רְבִי
אֶלְעָזָר אֱוִימָר, בְּבוּרִים שהובאו לבית המקדש אך לא נכנסו לגמרי,
אלא מִקְצָתָן בְּחוּץ וּמִקְצָתָן בְּפָנִים, הפירות שֶׁבִּחוּץ הָרִי הֵן בְּחוּלִין
לְכָל דְּבָרֵיהֶם, והפירות שֶׁבְּפָנִים הָרִי הֵן בְּהִקְדָּשׁ לְכָל דְּבָרֵיהֶם.
מבואר בדבריו שביכורים מתקדשים בכניסתם לבית המקדש.
הגמרא חוזרת לנידון לעיל (ה) לענין קריאה והנחה אם מעבבות
באכילת הכהן: אִמֵּר רַב שֵׁשֶׁת בְּבוּרִים הִנָּחָה מְעַבְבַת בְּהֵן – שקודם
הנחה בעזרה אסור לכהן לאכלם, קְרִיָּה – קריאת פרשת 'ארמי
אובד אבי', אִין מְעַבְבַת בְּהֵן. מבאר רב ששת, בְּמָאן – כמו איזה
תנא אני סובר, כִּי הָאִי תֵּנָא – כשיטת תנא זה, דְּתֵנָא בברייתא רְבִי
יוֹסִי אֱוִימָר שֶׁלֹּשָׁה דְּבָרִים מִשּׁוּם שְׁלֹשָׁה יָקָנִים (דבר אחד מכל זקן,
ואחד מהם, רְבִי יִשְׁמָעֵאל אֱוִימָר, לפי שנאמר בתורה שמעלים
מעשר שני לאכלו לפני הקב"ה בירושלים, וְכֹל הֵייתִי לומר שיעלה
אֲדָם מְעַשֵּׂר שְׁנִי אֵף בְּזִמָּן הָיָה בִּירוּשָׁלַיִם וְיִאכְלֵנּוּ שֵׁם בְּלֹא פְדִיּוֹן אֵף
שאין בית המקדש קיים, ודוחה זאת, וְדִין הוּא – יש ללמוד לאסור
זאת בדין 'מה מצינו' מבכור, שכן בְּכֹר טַעוֹן הַבָּאת מְקוֹם –
להביאו לירושלים, וכמו כן מְעַשֵּׂר שְׁנִי טַעוֹן הַבָּאת מְקוֹם, ויש
ללמוד זה מזה, מִה בְּכֹר אֵינוֹ נֹאכֵל אֵלָּא בְּפָנֵי הַבַּיִת – בזמן שבית
המקדש קיים, אֵף מְעַשֵּׂר אֵינוֹ נֹאכֵל אֵלָּא בְּפָנֵי הַבַּיִת. אך יש מקום
לדון שוב שאין ללמוד מבכור למעשר שני, משום שמה שמה לְכָבֹד
שֶׁכֵּן חמור הוא בכך שטַעוֹן מִתָּן דָּמִים וְאִמּוּרִין לְגַבִּי מוֹצֵה, ודוחה
זאת שעדיין יש לומר בְּבוּרִים יוכיחו – שביכורים אינם טעונים מתן
דמים ואימורים, ובכל זאת אינם נאכלים אלא בפני הבית. אך
עדיין יש מקום לדון שאין ללמוד מביכורים, משום שמה לְכָבֹד
שֶׁכֵּן חמורים הם בכך שטַעוֹנִים הִנָּחָה, אלא מסיק שאכן דין זה אינו
נלמד במה מצינו אלא נלמד בהיקש, שכן תִּלְמִיד לְוִימָר – מלמדנו
הכתוב (דברים יד כב) 'וְאִכְלֵתָ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ וגו' מעשר דִּגְנֶךָ תִּירֶשֶׁךָ
וְיִצְהָרְךָ וּבְכֹרֶת בְּקָרְךָ וְצֹאנְךָ, וּבַפֶּסֶק זה מְקִישׁ הַכְּתוּב מְעַשֵּׂר
לְכָבֹד, מִה בְּכֹר אֵינוֹ נֹאכֵל אֵלָּא לִפְנֵי הַבַּיִת אֵף מְעַשֵּׂר שְׁנִי אֵינוֹ
נֹאכֵל אֵלָּא לִפְנֵי הַבַּיִת, עד כאן דברי רבי ישמעאל. מוכיח רב ששת
מדברי רבי ישמעאל שרק הנחה מעבבת ולא קריאה, וְאֵם אֵיתָא –
ואם יש דין שגם קריאה מעבבת, לִפְרוֹךְ היה צריך להזכיר שתיקן
בפירכתו ולומר מִה לְכָבֹדִים שֶׁכֵּן טַעוֹנִין קְרִיָּה וְהִנָּחָה. אלא ודאי
שלא הזכיר קריאה משום שאינה מעבבת.
רב איש דוחה את ההוכחה של רב ששת מדברי רבי ישמעאל:
אִמֵּר רַב אֲשִׁי לרב ששת, הרי גם לשיטתך לא מובן מדוע רבי
ישמעאל לא הזכיר 'קריאה' בפירכתו, שהרי נִהֵי דְּעֵיבּוּבָא לִיכָא –
הגם שאינה מעבבת, אבל מְנָחָה מִי לִיכָא – האם אין בכך מצוה,
ואם כן לִיכָא מְנָחָה וְלִפְרוֹךְ – שיפרוך ויאמר מה לביכורים שכן יש
בהם מצוה לקרוא ולהניח. אֵלָּא אִמֵּר רַב אֲשִׁי ודאי צריך לומר
שהטעם שרבי ישמעאל לא הזכיר קריאה אינו משום שאינה
מעבבת, אלא הוא מְפִינֵן דְּאִיכָא בְּבוּרֵי הָגֵר – כיון שביכורים' כולל
גם ביכורים שמביא גר, וגר אינו קורא, משום דְּבָעִי לְמִימָר –
שצריך לומר בקריאה את הפסוק 'כִּי בָאתִי אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
[ה'] לְאַבְרָהָם' (דברים יא ג) וְלֹא מְצִי אִמֵּר – והגר לא יכול לומר פסוק
זה, שהרי אבותיו גויים היו וד' לא נשבע לתת להם את ארץ
ישראל, וכיון שֶׁלֹּא פָּסִיקָא לֵיה – לא מוחלט הדבר שבכל
הביכורים יש מצות קריאה, לכן לא פרך רבי ישמעאל מקריאה.

תענוג מיוחד גרם לי במה שכתוב שח"ו לא פרש מעסקנות ציבורית ומתפקיד פעיל בכלל.

מקשה הגמרא: הניחא למאן דאמר בתי למה אוליגן – אחר הלמד
הולכים, לענין הכלל שבקדשים אין הלמד בגזירה שזה חזר
ומלמד, וכיון שבאן הלמד הוא מעשר שני שהוא חולין, לכן אינו
בכלל זה ויכול להלמד, אלא למאן דאמר בתי למה אוליגן, מאי
איבא למימר – איך נבאר שבכור שהוא קדשים ונלמד בהיקש,
יחזור וילמד על מעשר שני בהיקש. מתרצת הגמרא: דם וכשר תרא
מילתא היא, ואין זה נחשב שהבשר נלמד בהיקש ששוב לא יוכל
ללמד לדבר אחר.

שנינו במשנה (ד) שהאוכל קדשי קדשים וכו' חוץ לקלעים או
קדשים קלים ומעשר שני חוץ לחומה, הרי זה לוקה את הארבעים.
הגמרא מבררת מדוע נזכר פעמיים שלוקים על אכילת מעשר שני.
מקשה הגמרא: הניחא תרא זימנא – כבר שנינו פעם אחת, לעיל
בראש הפרק (ג), שלוקה על אכילת מעשר שני חוץ לחומה,
שנאמר שם שהאוכל מעשר שני והקדש שלא נפדו לוקה. מתרצת
הגמרא: אמר רבי יוחנן בר חנינא, סיפא – משנתינו (לעיל ז) עוסקת
במעשר שני שהיה וכן הנקרא האוכלו שהיה, ומדובר דאם אכיל
מחוץ לחומה של ירושלים בלא לפדותו, ולוקה על הלאו (דברים יב
ט) לא תוכל לאכול בשעריך מעשר דגנך ותרשך ויצהרך, ואילו
ירשך – המשנה לעיל עוסקת במעשר שני טמא ונבאר טמא, וקא
אכיל ליה אפילו בירושלים, שלוקה משום שאכלו בטומאה, שגם
אכילתו בטומאה נאסרה בלאו, וכדלהלן.

הגמרא מבררת את מקור האיסור לאכול מעשר שני בטומאה:
ומנא לן דפתיב עליה משום טומאה, דתניא, רבי שמעון אומר,
נאמר (דברים כו יד) בידיו מעשר שני ולא בערתי ממינו בטהא,
דהיינו שמתוודה ואומר לא אכלתי מן המעשר בטומאה, והכוונה
היא לכל אופני הטומאה, בין שאני טמא והוא (המעשר) טהור,
ובין שאני טהור והוא טמא. ולמדנו שאין לאכול מעשר בטומאה,
לא בטומאת הגוף (המעשר) ולא בטומאת המקום (המעשר) עצמו
[המעשר טמא].

מבררת הברייתא: ויחזן מוזהר בלאו מפורש על אכילה בטומאה
שילקה עליה, עדיין אינו יודע, שאף שאנו מבינים מן הכתוב
שאסור הדבר, מכל מקום אין כאן אלא סיפור דברים שאומר לפני
הקב"ה, ולא אזחרת לאו.

הגמרא תמדה על שהברייתא מבקשת מקור ללאו על אכילה
בטומאה. שואלת הגמרא: הלא האיסור לאכול מעשר שני
בטומאת הגוף ביהדיא (במפורש) בתיב בתורה, שנאמר (ויקרא כב
ד) וזהנגע בכל טמא נפש וגו' נפש תנע בו וטמאה עד הערב
ולא יאכל מן הפקדשים וגו' כי אם רצץ בשרו בפקדו, הרי שהזהירה
תורה שלא לאכול מעשר שני כאשר טמא גופו.

מבאר הגמרא: אלא שאלת הברייתא היא על אכילת מעשר שני
בטומאת המעשר עצמו, דהיינו שהמעשר טמא והאוכל טהור, מנין
שהזהירה התורה עליה ואסרתה בלאו שעל כן הוא לוקה עליה.

המשך דברי הברייתא: המקור לאזהרה זו הוא מדכתיב (דברים יב ז)
לא תוכל לאכול בשעריך מעשר דגנך ותרשך ויצהרך, ולחלן,
לגבי בכור בעל מום, הוא אומר (דברים טו כב) בשעריך תאכלנו הטהא
והטהור יחדו, ותניא בברייתא שנשנתה דבי (בבית מדרשו של)
רבי ישמעאל, יש ללמוד מהפסוק 'הטמא והטהור יחדו' שאפילו
טמא וטהור אוכלין מבשר הבכור בקערה אחת ואין חוששין שיש
בכך איסור, שיותר הדבר, שאף שגם בכור בעל מום אסור בגיה
ועבודה, בכל זאת לא נאסרה אכילתו בטומאה, לא בטומאת
הגוף, כאמור שם בפסוק שגם טמא יכול לאכול, ולא בטומאת
עצמו, שהרי נאמר שם שטמא וטהור אוכלים ממנו יחדו בקערה
אחת, ונמצא שהטהור אוכל מהבשר שנגע בו הטמא וטמא.

וקאמר רב הונא בפסוק 'לא תוכל לאכול בשעריך מעשר דגנך'
תירושך ויצהרך, שלא תוכל לאכול במעשר שני וכלומר שאין
להתיר בו את מה שהתירתי לך 'בשעריך', דהיינו בפסוק 'בשעריך'
תאכלנו הטמא והטהור יחדו, כלומר הרי טמא וטהור יחדו נבי
טהור היתם – אותה טומאה שהתירתי לך שם, בבכור בעל מום, הקא

לא תיכול – כאן לא תאכל בה, ומכאן למדנו אזהרה על אכילת
מעשר שני בטומאת הגוף ובטומאת עצמו.

כאמור לעיל העמידה הגמרא את האמור במשנה בראש הפרק
(ג), 'מעשר שני והקדש שלא נפדו', במעשר שני טמא שאכלו
בירושלים. ומשמע שיכול היה לפדותו ולאכולו בהיתר, ואפילו
שהוא כבר בירושלים, ואף שמעשר שני טהור אינו נפדה אחר
שנכנס לירושלים. מבררת הגמרא: ומנא לן דמעשר שני טמא בר
פדויה הוא ואפילו כבר נכנס לירושלים, דאמר רבי אליעזר, מנין
למעשר שני שנמא שפודין אותו אפילו בירושלים, תלמוד לומר
(דברים יד כד) 'כי לא תוכל שאתו' כי ירחק ממך המקום וגו' ונתתה
בפקדו, ואין פירוש המילה 'שאתו' אלא לשון אכילה, שנאמר (בראשית
מג לד) 'וישאת משאות מאת פניו', ונמצא שיש לדרוש את הפסוק
שאם לא תוכל לשאתו, דהיינו לאכול, משום שנטמא, ואפילו
הוא בירושלים, או שהוא טהור אבל רחוק ממך המקום שבו
הקב"ה ושהוא ירושלים, שיכול אתה לפדותו.

הגמרא מביאה דין נוסף בפדיון מעשר שני, שנלמד מהפסוק 'לא
תוכל שאתו' אמר רב ביבי אמר רב אסי, מנין למעשר שני שהיה
שפודין אותו אפילו במרחק פסיעה אחת מחוץ לחומה, ואין דורשים
מן הפסוק (דברים טו) 'כי ירחק ממך המקום' שאפשר לפדותו דוקא
אם הוא רחוק מאד מירושלים, שנאמר (טו) 'כי לא תוכל שאתו וגו'
ונתתה בפקדו, שאין היתר הפדיון תלוי בריחוק מקום או קירוב
מקום לירושלים, אלא בצורך לשאתו ולהביאו לירושלים, וכל
שהוא מותר נשיאה והבאה, אפילו אין אלא כדי פסיעה אחת,
יכול אתה לפדותו.

הגמרא מבררת כיצד נלמדות שתי הדרשות מפסוק אחד. מקשה
הגמרא: הלא הרי – כתוב זה בפקדו ליה (נדרש הוא) לכדרכי
אליעזר שמעשר שני טמא נפדה אפילו בירושלים. מתרצת הגמרא:
אם כן, שלא בא הכתוב אלא לכדרכי אליעזר, לימא קרא לא
תוכל לאכול, מאי לשון 'שאתו', אלא בא ללמד גם זאת שמעשר
שני טהור נפדה אפילו אינו רחוק אלא פסיעה אחת מירושלים,
כיון שעדיין צריך לשאתו ולהכניסו.

שואלת הגמרא: ואימא שהפסוק בולו להכי הוא דאמא – לדרשה
זו בא, ומנין לנו לדרוש גם זאת שמעשר שני טמא נפדה
בירושלים. משיבה הגמרא: אם כן, לימא קרא לא תוכל ליטלו,
מאי הלשון 'שאתו' שהוא לשון אכילה, ובאמור לעיל, אלא בא
הכתוב ללמד גם זאת שמעשר שני טמא נפדה אפילו בירושלים,
כיון שאין ניתן לאכול. ונמצא שממה שנקט הכתוב את הלשון
'שאתו', שהוא גם לשון טילה וגם לשון אכילה, שפסע מינה תרתי.
כאמור לעיל נפדה מעשר שני טהור אפילו בפסיעה אחת חוץ
לירושלים. הגמרא מבררת פרטים שונים בדין זה: יתיב – ישבו רב
חנינא ורב הושעיא וקא מפעיא להו אפיתחא דירושלים מהו –
והסתפקו על פתחה של ירושלים, וכדלהלן.

פשיטא שאם הוא (האדם) בחוץ (מחוץ לחומה) ומשאו שעל
כתפו נמצא בפקדו, שקלמיהו (את המעשר) מפיצות ירושלים, ואי
אפשר יותר לפדותו, ואפילו יחזור ויציאנו מחוצה לה, שהרי אין
פודים מעשר שני שנכנס לירושלים אפילו חזר והוציא. ונסתפקו
אם הוא בפקדו ומשאו בחוץ, מהו, האם נחשב המעשר כנמצא כבר
בירושלים, כיון שנרשאו נמצא בפקדו, ואי אפשר יותר לפדותו, או
שמו אינו נחשב כנמצא בירושלים כיון שהמעשר עצמו אינו
נמצא בפקדו.

תנא להו הווא קבא – שנה לפניהם זקן אחד ברייתא שנשנתה בדין
רבי שמעון בן יוחנן, נאמר (דברים טו) 'כי ירחק ממך המקום', ויש
לדרוש 'ממך' מפיצות, דהיינו מכל מילוי שלך, ומשאו של האדם
נחשב ממילוי, ועל כן אם הוא בפקדו ומשאו בחוץ אי אפשר עוד
לפדותו.

הגמרא מביאה ספק בענין זה: בעי רב פפא, אם האדם בפקדו והוא
נקיט ליה – מחזיק את משאו בפקדו – בקנה ארוך שבידו, מאי, האם
נאמר שכיון שאינו על כתיפו אינו נחשב ממילוי והרי הוא

המשך ביאור למס' מכות ליום שישי עמ' ב

1 כמוטל לארץ ונפדה, או שמא כיון שהוא מחזיקו בקנה שבידו יש
2 להחשיבו כמילואו ואינו נפדה. מסיקה הגמרא: תיקו.
3 דין נוסף אודות אכילת מעשר חוץ לירושלים: אָמַר רַבִּי אֶפֶי אָמַר
4 רַבִּי יוֹחָנָן, מַעֲשֵׂר שְׁנֵי מַאימָתִי חֵיִיבִין עָלָיו כְּשֶׁאָכְלוּ מִחוּץ
5 לירושלים, מִשְׁרָאָה פָּנֵי הַחוּמָה, שֶׁנִּכְנַס לירושלים, שֶׁאִם חֹזֵר וַיֵּצֵא
6 ואָכְלוּ מִחוּץ לירושלים, לוקה. מַאי טַעְמָא, דְּאָמַר קָרָא (שם יב יח)
7 'לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ תֹאכְלֶנּוּ' (שָׁנָה בְּשָׁנָה), וְהַכוּוֹנָה לַמַּעֲשֵׂר שְׁנִי,
8 וּבְתִיב בַּפְּסוּק הַסְּמוּךְ (שם יז) 'לֹא תֹכֵל לֶאֱכֹל בְּשַׁעֲרֶיךָ מַעֲשֵׂר
9 דִּגְנֶךָ וְתִירְשֶׁךָ וַיִּצְהָרְךָ, כָּל הַיָּכָא דְקָרִינָן בֵּיהּ – כָּל הַיֵּכָן שֶׁאִפְשָׁר
10 הִיָּה לְקַרֹּא וּלְקִיִּים בּוֹ, בַּמַּעֲשֵׂר, אֵת הַפְּסוּק 'לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ
11 תֹאכְלֶנּוּ', וְהֵינּוּ שֶׁכֵּבֵר הִיָּה בִירוּשָׁלַיִם, אִזְּ קָרִינָן בֵּיהּ אֵת הַאֲזָהָרָה
12 'לֹא תֹכֵל לֶאֱכֹל בְּשַׁעֲרֶיךָ, שְׁמוּזָהָרִים עַל אֲכִילָתוֹ, וְכָל הַיָּכָא דְלֹא
13 קָרִינָן בֵּיהּ 'לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ תֹאכְלֶנּוּ', שְׁעֵדִיין לֹא הִיָּה בִירוּשָׁלַיִם,

14 לֹא קָרִינָן בֵּיהּ אֵת הַאֲזָהָרָה 'לֹא תֹכֵל לֶאֱכֹל בְּשַׁעֲרֶיךָ'.
15 הַגְּמָרָא מְקַשָּׁה מִבְּרִייתָא שְׁבָה מִשְׁמַע שִׁישׁ מִלְּקוּת גַּם עַל אֲכִילַת
16 מַעֲשֵׂר שְׁנִי שְׁעֵדִיין לֹא נִכְנַס לירושלים: מִיִּתְיָבִי, רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, כִּהֵּן
17 שְׁעֵלְתָּה בְּיָדוֹ [–שְׁקִטָּף וְנִטַּל לֶאֱכֹל] תֵּאֲנָה שֶׁל מָכָל, וְבָא לַהֲפָרִישׁ
18 מִמֶּנָּה תְּרוּמוֹת וּמַעֲשֵׂרוֹת בְּכַדִּי לֹאֻכְלָה, וְאָמַר, 'תֵּאֲנָה זֶה תְּרוּמָתָה,
19 תַּחֲוֹל בְּעֻקְצָה [–בַּסְּמוּךְ לַמָּקוֹם בּוֹ הִיא מַחוּבֵּרֶת לַעֵץ], שְׁאוֹתוֹ
20 מִקּוֹם יִהְיֶה תְּרוּמָה, מַעֲשֵׂר רִאשׁוֹן בְּצִפּוֹנָה שֶׁל הַתֵּאֲנָה וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי
21 לְדְרוּמָה, וְאוֹתָהּ שְׁנָה הִיא שְׁנַת מַעֲשֵׂר שְׁנִי, וְהוּא – הַכֹּהֵן, נִמְצָא
22 עֵתָה בִירוּשָׁלַיִם [וּמוֹתֵר בִּאֲכִילַת מַעֲשֵׂר שְׁנִי], אִזְּ שְׁנַת מַעֲשֵׂר עֲנִי,
23 וְלֹא אָמַר 'מַעֲשֵׂר שְׁנִי לְדְרוּמָה' אֲלֵא 'מַעֲשֵׂר עֲנִי לְדְרוּמָה', וְאִזְ
24 אִפְשָׁר לֹאמַר שֶׁהוּא נִמְצָא אִפִּילוֹ בְּגִבּוּלֵין [–מִחוּץ לִירוּשָׁלַיִם],
25 שֶׁמַּעֲשֵׂר עֲנִי נֹאכֵל בְּכָל מִקּוֹם. וְנִמְצָא שֶׁהַפְּרִישׁ הַכֹּל, מִלְּבַד
26 תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר. וְלֵאחֲרַי מִכֵּן אֲכַלָּה הַכֹּהֵן לַתֵּאֲנָה,